

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΡΩΜΑΝΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ ΚΟΜΝΗΝΟΥ

Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς Φιλίππας. Ὁ Ἀνδρόνικος στήν Ἱερουσαλήμ. Ὁ μεγαλειτερός του ἔρωσ. Ἡ ἄρτια χηρὰ βασίλισσα τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἡ ἀπαγωγή τῆς Θεοδώρας. Περιπλανήσεις καί περιπέτειες στή μεσοσυλλμανική Ἀσία. Ἐνωμένοι στήν ἔξορι καί τήν ἀτυχία. Ἐπιστρέφει τῷ Ἀνδρόνικου ἐναντίον τῶν ἐπαρχίων τῷ Βυζαντίου. Ἡ ἀιχμαλωσία τῆς Θεοδώρας. Ἡ συγγνώμη τοῦ αὐτοκράτορος. Ἡ ἐπιστροφή στήν Κωνσταντινούπολι. Θεατρικαί καί ὑπερβολαί. κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Ἐίδαμε στό προηγήμενο φύλλο τοῦς ἔρωτος τοῦ Ἀνδρόνικου μέ τήν ὄμοια Φιλίππα, τήν ἀδελφή τῆς αὐτοκρατορίας.

Μα ὁ Ἀνδρόνικος, εἶτε γιατί βαρύνθη τή γήλη του, εἶτε γιατί φεβήθη τήν ἐκδίχησιν τοῦ Μανουήλ, ἔπειτ' ἀπό λίγο καιρό τήν ἐγκατέλειψε καί ἔφυγε γιά τήν Ἱερουσαλήμ, πῶγοντας μαζί του καί ὅλα τά γοιμιατά καί εἰς ἀσφάλειαν γιά λησμοσύνην τοῦ αὐτοκράτορος στήν Κιλικία καί στήν Κύπρον.

Ἡ γιοχή Φιλίππα, πού τόσο ἀνάσθη τήν ἐγκατέλειψε ὁ ἀρχαιμύχος της, εἶχε πούρ μελαγχολικό τέλος. Παντοῦνθη ἔπειτα ἀπό δεκά χρονιά τόν κοινοτάτω τοῦ βασιλέως τῆς Ἱερουσαλήμ Οὐαφράν ντὲ Τέρων, πούρ καὶ μεγάλον ἀτ' αὐτή, καί ἀρραστό. Πήθανε δε λίγον καιρό μετὰ τὸ γάμο της, σὲ ἡλικία 30 μόλις χρόνων, ἀπό μαρμαροῦ, ἀπαρηγόρητῃ γιά τὸν καινόν τῷ Ἀνδρόνικου, τὸν ὅποιον δὲν εἶχε ποτὲ λησμοσύνη.

Ἐν τῷ μετεῶν αὐτοῦ ἐξακολουθοῦσι τοῦς ἔρωτος του ἀπὸ βασίλειον τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅπου οἱ Φοιῆται, πούρ τὰ κατεῖχαν τότε, τοῦ ἔβανον λιμνὰ ἐπιδοχὴ καί τὸν ἐφιλοξένησαν ὡς βασιλεῦτα.

Μα ὁ Ἀνδρόνικος, ὡς ἂν τὸ φρεῖδι πούρ γλῆσταιν μέσα στὸν κόρφο ἔβανον πούρ τὸ ὑπέλασσε, δὲν ἄργησε νὰ τοῦς ἀναποδοίσει πούρ ἄσχημα τὴν φιλοξενία τους.

Στὸ βασίλειον τῆς Ἱερουσαλήμ ἔοικε ἐκείνη τὴν ἐποχὴν μὴ νέα βυζαντινὴ παραχρησισα, ἡ Θεοδώρα, ἔξαδελφὴ καί ἀνεψία τοῦ αὐτοκράτορος Μανουήλ. Ἡ Θεοδώρα εἶχε παντρευτὴ σὲ ἡλικία δεκατριῶν ἐτῶν τὸν βασιλεῦτα τῆς Ἱερουσαλήμ Βωδοῖνον III, μὴ εἶχε μείνει χηρὰ πούρ γοιμιατὰ καί κατοικοῖσιν τώρα σὲ μὴ πόλιν τῆς Παλαιστίνης πούρ της εἶχε παραχωρηθῆ ὡς τρούμα.

Ἦταν τότε μόλις εἰκοσάδιον χρόνων καί ἦταν ἄσκημα, κατὰ τὴν μαρτυρία τῶν συγγενῶν της, ὄμοια, γοιμιατὴ καί ἄσχημη.

Ὁ Ἀνδρόνικος, μόλις τὴν εἶδε, ἔνοιωσε ἕνα δυνατό πάθος γι' αὐτή, μολοντὶ καί ἔκείνη, ὅπου καί ἡ Ἐδδοξία καί ἡ Φιλίππα ἦταν στενὴ του συγγενή. Ὁ ὄραϊσμός αὐτοῦ Κοιμητῶς εὐρασκε, φάνεται. Ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση καί ἀρρηκτὴ στὸς ἔρωτος του, τοῦς κοινοποιεῖ καί ἴδιους νόμους.

Ἡ Θεοδώρα δέχθηκε τὸν ἔαδελφόν της στὴν πόλιν της, ὅπου τὸ ἔβανε τῆς μεγαλειτερος περιουσίας. Κατὰν πῆγε καί αὐτὴ καί τὸ ἀνταπέδωκε τὴν ἐπισκεψὴν τὸν σὸ Βεροῦτι, τὸ ὅποιον ὁ βασιλεῦς τῆς Ἱερουσαλήμ τὸν εἶχε παραχωρήσει γιά νὰ τὸν ἀνταμειψῇ γιά τὴν ἀσχημείαν πούρ τοῦ εἶχε προσφέρει.

Ἐταί ἕνα τρυφερὸ καί δυνατό ἀσχημα γεννήθηκε στὴν καρδίαν της ὄμοια παραχρησισῆς γιά τὸν βυζαντινὸν αὐτὸν δὸν Ζωάν, ὁ ὅποιος δὲν ἄργησε νὰ τὴν ἀρραστήει στὴς ἐρωτικὰς καταστάσεις του.

Ἐν τῷ μετεῶν, στήν Κωνσταντινούπολι, ὁ Μανουήλ ἐβάνετο ἐναντίον τοῦ ἔαδελφου του γιά τὴν περιπέτεια του μέ τὴν Φιλίππα, καί ἔξαπέστειλε μάλιστα καταχρησματοῦσες διαταγὰς στοῦς ἐπάρχους του καί ἀξιωματικοῦσες του νὰ τὸν σπυλοῦν, ὅπου καί ἂν τὸν βροῦν καί νὰ τὸν τυφλώσουν, καί νὰ τρυγοῦν ἔτσι γιὰ τὴν ἀνταρσία του καί γιά τὴν ἀνῆλθιν ἀσχημεία του, ἀπάνται τῆς οὐρανεσίας του.

Μα, εὐτυχῶς γιά τὸν Ἀνδρόνικο, μὴ ἀπὸ τῆς διαταγῆς αὐτῆς ἔπρεσ ἀπὸ χέρι τῆς Θεοδώρας, ἡ ὁποία ὄμοιας ἔπρεσ νὰ τὴν ἀνακοινώσῃ στὸν ἀρχαιμύχον της.

Τότε οἱ δύο ἐρασταί, τὸν ὅποιον ἡ ἀγάθη βροζοῦσαν πούρ στὸν ἔνδιό της, προκειμένον νὰ φύγουν μαζί. Γιά

νὰ γίνῃ ὡς αὐτό, ἔφρασε ὁ Ἀνδρόνικος ν' ἀπαγάγῃ τὴ Θεοδώρα.

Καί ἔτσι ἔβανε πράγματι. Μὴ μέρα, ἔβανε ὁ Ἀνδρόνικος ἀνῆλθῆκε τὴν ἀνασχημείαν του. Ἀμέσως τότε ἡ Θεοδώρα ἐβόλυσσε, ὅτι γιά νὰ τὸν τυφλῇ καί νὰ τὸν ἀπαχρησισῇ, θὰ τὸν σπυλοῦσε λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ Βεροῦτι.

Ἐταί ἔφυγε μαζί του καί δὲν ἔβανε πούρ πούρ.

Με τὴ βοήθεια τοῦ Σουλτάνου Κορσεντίν, οἱ δύο φρυγῶδες ἔβανον στὴ Λαμιασὸ καί κατοῦν στὸ Χορδάν, ὅπου ἔβανον λίγο καιρό γιά νὰ γεννήσῃ ἡ Θεοδώρα. Ἐταί ἕνα ἔβανον καί ἀπὸ καί τὴν πῆγαν στὴ Βαγδάτη, ὅπου ὁ Μορσουλιάνος Σουλτάνος τοῦς δέχθηκε μέ τῆς μεγαλειτερος τιμῆς στὸ πάλαι του.

Ἐδὸ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι, πούρ ὅλη τὴν ἀβελήτητα τῆς περιπετειώδους ζωῆς του, πούρ ὄλες τῆς διωκόμενης πούρ τὸν ὄμοια, ὁ Ἀνδρόνικος, ὁ ὅποιος ἦταν σιμῆθος τόσο ἀσχημῆς στοῦς ἔρωτος του, δὲν σπυλοῦσθησε ποτὲ, ὅτε καί σιμῆθη, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ Θεοδώρα.

Ὁ δεσμός του μέ τὴν χηρὰ βασίλισσα τῆς Ἱερουσαλήμ ἦταν πράγματι ὁ μεγαλειτερος ἔρωτος τῆς ζωῆς του.

Ἐταί, ἐπὶ χρόνια ὀλόκληρα οἱ δύο πιστὶ ἔβανον, πλανιόντουσαν ἀπὸ πόλιν σὲ πόλιν καί ὀλόκληρη τὴν μουσουλμανικὴ Ἀσία, ἔβανον μαζί τους καί τὸ νόμιμο γόιο τοῦ Ἀνδρόνικου, τὸν μικρὸν Ἰωάννη, κατὰ καί τὰ δύο παιδιὰ, τὸν Ἀλέξη καί τὴν Εἰρήνη, πούρ ὁ Ἀνδρόνικος εἶχε ἀποκτήσει ἀπὸ τὴ γήλη του.

Παντοῦ, ὅπου καί ἂν πῆγανον τοῦς ἐβόλυνον λιμνὰ, μὴ ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό τοῦς ἐπεδείνανον μέ τρόστο, ὅτι ἔφρασε νὰ φύγουν γιάτὶ οἱ διάφοροι μικροὶ ἡγεμόνες τῆς Ἀσίας, στοῦς ὁμοιας καταφρονῶν, φροῖνδονταν τὴν ὄρη τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου.

Ἐταί, φροῖνδονταν ἀπὸ τὴ Βαγδάτη, κατέφρασαν τὸν Μορντέν, ἀπὸ τὸν Μορντέν πῆγαν στὸ Ἐρζερούμ καί ἀπὸ τὸ Ἐρζερούμ στὴν Ἰθρία. Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς περιπλανήσεις καί περιπέτειες, ἔβανον στὸν Τοῦζοκ Ἐμῆν τῆς Χαλδαίας, στὴ Μαῶν Ὀθάλασσα.

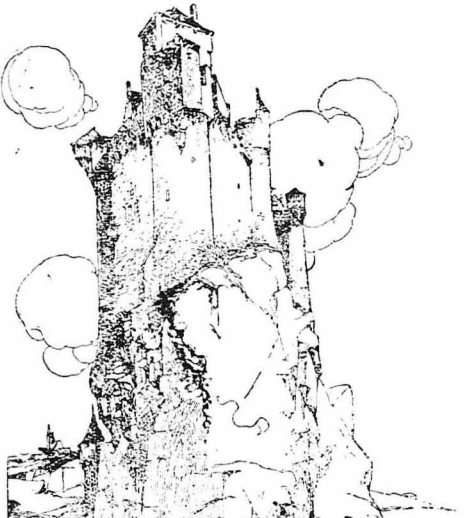
Ὁ Σαῖτοῦ — ἔτσι λεγόταν ὁ ἡγεμόν αὐτός — γοιμιατῆκε τόσο ἀπὸ τὸν Ἀνδρόνικο, ὅστε τὸν ἔβανε ὄμοια ἕνα ἄσχημ γοιμιατὸν πούρ βροζοῦσαν κοντὰ στὰ βυζαντινὰ σινερα. Ὁ Κοιμητῶς ἐγκατέδωκε ὁ αὐτὸ μέ τὴν εὐνομένην του καί ἄσχημα νὰ γίνῃ τὸν ἄσχημ — λαλοῦν, λελησῶντας μέ τῆς ἐπιδομῆς του τῆς ἐπαρχίας τοῦ Βυζαντίου καί πούρ ὄντας στοῦς Τοῦζοκ τοῦς ἀιχμαλωτοῦσες πούρ σπυλοῦσαν.

Ἐν τῷ μετεῶν, στὸ Βυζάντιον, ἡ ἐκκλησία τὸν εἶχε ἀφορῆσει γιά τοῦς δεσμοῦσες του μέ τὴν ἔξαδελφὴν του καί γιά τῆς σχέσεις του μέ τοῦς ἀπίστους. Μὰ τὸν Ἀνδρόνικο δὲν τὸν ἔβανε καθόλου γιά ὅλα αὐτὰ.

Ἐπίσης καί ὁ Μανουήλ, στὸν ὅποιον τώρα ὁ ἔξαδελφός του εἶδεγε ὅτι τὸν ἀρρηκτοῦσε, εἶχε μανιάσει ἐναντίον του. Τοῦ ζάκον ἔβανον διαχωρῆς ἐναντίον τοῦς ἀξιωματικοῦσες του μέ τὴν ἐντολή νὰ τὸν σπυλοῦν. Ὁ Ἀνδρόνικος κατὸφρονῆσε καί ἔβανον πάντοτε ἀτ' ὄμοια.

Ἐτάσσο, κάποτε, ὁ δούξ τῆς Τραπεζούντος Νικηφόρος Παλαιολόγος στάθηκε τυχερότερος ἀτ' τοῦς ὄμοια. Μὴ μέρα πούρ ὁ Ἀνδρόνικος μέ τοῦς ἀνθρώπους του ἔβανε ἀτ' τὸ φροῖδι του, ἐπέδρασε ἔβανον σ' αὐτὸ καί ἀιχμαλωτοῦσες τὴ Θεοδώρα καί τὰ παιδιὰ του.

Αὐτὸ σπυλοῦσθησε χυρολετικῶς τὴν ψυχὴ τοῦ ἀβανιστοῦ ἐπανατάτου, ὁ ὅποιος ἐλάτρευε

Ὁ πύργος τοῦ Ἀνδρόνικου

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο Μάικερσον και ο Μπρόους έχουν 5 καθέννας τους από ένα κενυτικό σκυλάκι και σκεφθούντα να τα βάλουν να τρέξουν στις κενυδικές...

Πηγαίνει τότε, βρίζει τον Μπρόους και του προτείνει να παρατηρήσει από τις κενυδοφρέσιες έναντι μιας άποψη...

Ο φίλος τον εκπλήσσει. «Καίμενε, τού λέω, γιατί δεν άφηνες να γίνουν οι άγώνες και να κερδίσει σίγουρα τις έκαστο λίρες...»

— Γιατί ; Γιατί ο σκύλος μου άφώθησε εδώ και μια βδομάδα !

— Σήμερα, πατέρα, έκέρδινα μιάμιση δραχμή. Πήγα πεζή στο σχολείο, τρέχοντας πίσω από το τρέφι.

— Βλάκα ! Μπουρδός να τρέξεις πίσω από ένα... τρέφι. Έτσι θα κερδίσεις, έκτα δραχμές !

Ένας Άγγλος παριστανέτα σ' ένα Σουίτσο :

— Έδάνεισα στον Τζακ Τάιλορ διακόσια σελίνια και δεν μπορώ να τα πάρω πίσω.

- Τοφ Έγραφεσ ;
- Ναι.
- Σου άπάντησε ;
- Όχι.
- Κατάγγιλέ τον.
- Δεν γίνεται. Τοφ τ'ά δάνεισα χωρίς να πάρω καμιά άπόδειξη.

Γράφε τον, τότε το έζηξ : «Στείλε μου άμέσως τα χίλια σελίνια που σοφ δάνεισα».

Μ' άφιλέ τοφ έδάνεισα μόνο διακόσια ;

— Βέβαια. Μά κ' αυτόν τον τρόπο θα τόν κάνης να σοφ γράφη θυμωμένος : « Π ω ς μ ο υ ρ ν ο ρ ε φ ε ι ς χ ί λ ι α σ ε λ ί ν ι α ά φ ε ρ ο υ δ ά ν ε ι σ ε ς μ ο υ ν ά χ α δ ι α κ ό σ ι α ». Και τότε θάζης την άπόδειξη.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Δεν υπάρχει καλό πόδο χωρίς άγκυρά κ' άληθινή άγάπη χωρίς ζήλεις.

Αρσάβιζή παρουσία — Όποιος ζεχεται φέρνει, κ' όποιος φέρνει δεν γράνει. Μονάκι ένας παραμένει άμόνος ; ό Θεός.

Το Γερμανικό γυναικείο

τη φίλη του και δεν μεφορσε να ζήση χωρίς αυτή. Έπίσης έξ ίσων τών έθλων και ή στέφανος τών παιδιών του.

Έτσι, πληρωμένος στα βαθύτατα αισθηματά του, ο Άνδρόνικος άπέφρασε να έποική και να ζήτηση τη συγγένη του αυτοχάτορος.

Ο Μανουήλ, εύχαριστήμένος που κ' αυτόν τον τρόπο άπαλάσσοταν από ένα τόσο επικίνδυνο αντίπαλο, έσπασε, με τη συνθησμένη του επείξερα, να τού την παραχώρηση.

Μέλις έφτασε στην πρωτεύουσα, έπιθόειος ήθλοποιός καθός ήταν για να έξερμηνίση άκόμη περισσότερο τών αυτοχάτορα, έκέρδηλωσε την ύπαταγή του σ' αυτόν κ' ένα τρόπο έντελως θεατρικό.

Τόλιζε λοιπόν γρήγο σού κορμί του, κροβιόντας την κάτο άτ' τα φούτα του, μιά μαζονά άλυσσοίδα, ή όποια άτ' τα λαμπο του έπεφτε ός τα πόδια.

Έτσι, όταν ο Μανουήλ τόν δέχτηκε στο καλάτι τών Βλαχερονών, μπρός σ' όλόκληρη την άσση, σφιδάστηκε με τα μούτρα καταγής και κλαίγοντας με πόνου δάκρυα έκλιλάρησε τη συγγνώμη του.

Ο Μανουήλ, τόν όποιον κατασχεγίνωσε ή παθητική αυτή στάσις τού έξωδέλφου του, έκλαγε κ' αυτός και τόν προσκαλοόσε να σηκοθή. Μά έκάνειος έπέμενε να παραμένη σφουσισμένος καταγής, και, σέ μια στιγμή, γράζοντας μέρ' από τα φούτα του την άλυσσοίδα, διεζήγωσε πως ήθελε ός τιμοφία τόν έγκλημάτου του, να τόν μεταξερμηνίστου ός αξιμώλογο και να τόν σφουην άλυσσοόδο ός τα πόδια τού ήθόνου... Παρά τις αντίρρσις τού Μανουήλ, ό Άνδρόνικος έπέμεινε και ή επιθυμία του πραγματοποιήθηκε.

Μετά τούς άποξερτελισμούς τών ατόνως, ό αυτοχάτορ τού φέρθηκε σάν να ήταν ίσος του και τόν περιέβαλε με κάθε μεγαλοπρέθεια και λαμπρότητα, εδπως έταίριαζε— καθός γράφουν οι χρονογράφου της έποχής— σ' ένα τέτοιον άνδρα, που γράφισε από τόσο μικρού άπονοια... ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

(Από τ'α Παρισίους Φύλλα)

Όταν ο περιήρωμος σύγγραφος Γάλλος μηθοστοριογράφου Πωλ Μοράν ήταν άκόμα παιδί, μια μέρα είχε έπισκεφθή τούς γονείς του κάποι κινρία, ή όποια είχε άφορτές γνώσεις χρονοιστίας.

Το παιδί δεν είχε τίποτε. Έφωγε μόνο από τη σάλλα και έπειτα ζαναγόμισε σ' αυτή με το χέρι του κατακατωμένο...

— Τι έπαδες ; τόν έρωθήσε ή μητέρα του άνήσχη, τρέχοντας προς ατόν.

— Τίποτε, μαμά... Τίποτε... τής άπάντησε ό μικρός Μοράν. Έπήγα στην κοφίνα και... μάρνα με τού κρονοισχάτορ τη γραμμή της τούχης μου, για να ζήσω εύτυχοισμένος...

Ο Άντρέ στ'ε Ρενιέ είναι ένας από τούς μεγαλίτερους συγχαόνους ποιητής της Γαλλίας. Συγγραφος δ'ε είναι και ο πιο άριστοχάτης άτ' άποος.

Όταν ήταν πολύ νέος άκόμη τόν έπισκεψή μια μέρα ο διεθνήτης τού «Ερμού της Γαλλίας» κ. Α. Βαλλέτ, ό όποιος ένθουσισμένος από τα ποιημάτ' του, τ'ά όποια είχε διαβάσει σ'ε διάφορα περιοδικά τού έρωθήσε να τού τ'ά έκδόση.

Ο Ρενιέ δέχτηκε εύχαριστός την πρότασή του. Μά όταν ο Βαλλέτ τού έκανε λόγο και περί πληρομής, ζαναγίστηκε τόσο όστε τόν ερωθήσε κατ'άληρητος.

— Πληρώνονται λοιπόν και τ'ά ποιημάτα ;

— Η κατ'άληξις τού Ρενιέ δικαιολογείται πλήρως, γιατί ό εύγενής ποιητής θεωροόσε πάντοτε την ποιησι ός μια ήθηλή και άριστοχρατική έννοσολογία, ή όποια δεν έχει καμιά σχέση με τ' άκόμωτα γρήματα.

Κάποτε, ό μεγαλίτερους σύγχαόνους πεσογράφου της Γαλλίας Άντρέ Ζιντ, έλεγε στον ποιητή της Πωλ Βαλερό.

— Είναι τόσο άνεπιόρη ή ζωή, όστε άν δεν έγραφα θ' άποκατωόνα !

Ένας άτ' τούς πιο κλοισίους διεθνήτας κρονοστοριογράφων έπιχερήσων της Άμερικής, παρανοιστηκε μια μέρα στον περιήρωμο Άγγλο ιστοριογράφου Μλέναγ Σόου και τού είχε σ'ε περιήρωμητικό τόνο :

— Κόψε Σόου, θα ήθελα να σφουόσω μερικά από τ'ά έργα σας. Τ'ά έξωο όλα και τ'ά βρισκω άρετά καλά, γιατί, ζήστε, τίποτε δεν είναι για μένα πολύ καλό... Νά σας τ'ά πληρωσω όσο θέλετε, με τόν όσο μόνο να... προταγοιστήσετε όσει σ' αυτά...

— Μάστο, τού άπάντησε τότε ο Σόου, βλέπω πως είσθε ένας μεγαίλος καλλιτέχνη. Έγώ άλλοιμονο ! είμα ένας όμοιος έπιχερηματίας που πληρώνωμαι για ό, τι κτιζόνομ... Βλέπετε, ότι δεν ύπάσχει τίποτε κωνόν μεταξύ μας, και ότι δεν θα υποσέσουμε ποτέ να συνεννοήομε...

Και λέγοντας αυτά έδειξε την πόρτα στον Άμερκανό...

Κάποτε, όταν ο Πομαρόλ έξέθεσε άπορημότητα για να έκλεγή μέλος της Γαλλικής ακαδημαίας, ή σφουόνος τόν άχρισ να έπισκεπτεται τούς ακαδημαϊκούς για να τούς προδιαθήση έννοκος ύπερ τού σφουόνου. Μεταξύ τών άλλων έπισκεψή και τόν Κοκπέ και τού είχε :

— Ψηφίστε, σας παρακαλώ, τού σφουόνου μου, γιατί άν δεν έκλεγη ακαδημαϊκός σίγουρα θα πεθάνη !

Ο Κοκπέ κρησε πράγματι ύπερ τού Πομαρόλ, ό όποιος όμως δεν έξέλεγη ακαδημαϊκός.

Όταν έπειτα από λίγον καιρό, ό Πομαρόλ έξέθεσε για πάλι έπιχερημότητα, ή σφουόνος τόν ζαναγίσιος τ'ε έπισκεψης της στούς ακαδημαϊκούς.

— Α ! όχι ! κρηια μου ! τής άπάντησε ό Κοκπέ, όταν έπήγε και σ' αυτόν. Έκράτησα άλλοτε τού λόγο που σας είμα δόσει και κρηισα τού σφουόνου σας... Ο σφουόνος σας όμως δεν έκράτησε τού δικού του... Γιατί δεν... έπεθανε, όσος με βεβαιώνετε ότι θα σιμθί, άν δεν έκλεγη ακαδημαϊκός ;

Ο Μλέναγ Σόου

